

Nimimerkki helmikuinen

Madonreikä

Kun aika oli pyöristetty ylöspäin,
se söi pitkän ja lyhyen tikun
ja nyt jaetaan vain toisia palkintoja.

Purjeveneet lipuvat järvellä, minä käyn tähän maisemaan
ja mitat suhteettomiksi.
Kaikki niin monen mutkan takana.
Ensimmäinen heitetty kivi
kuin nyrkki joka lähtenyt käsistä. Minä kuuntelen poski turvoksissa,
irti seinästä kuin hyttysen päättynyt lento,
se jota ei saatu enää kääntymään.

Minä en tiedä, missä olen, vastarannalla vai täällä.
Lanka rullalla, silmä pyörteessä,
korva lentoon lähdössä.

Elämä on sitä ettei ymmärrä poissaolevaa eikä läsnäolevaa,
mitataan kyynelten määrässä. Jos olisi selitys kaikelle,
se olisi jotakin pientä suurten välissä, mutta minä olen väsynyt selittämään,
kuin kysyisi sateelta miten sen ropina syntyy.

Astiassa määräasioita, miljoonia tallottuja muurahaisia,
tekijyyden paino, ennen ja jälkeen.
Käännän selkäni, opettelen kellumaan. Poikki pölyttömän,
tähtikirkkaan keskeltä.
Jos tämä tie pettää, ei sitä ollutkaan.

Merkityksetön ilta, taianomainen.

Taivaan kappaleissa jotakin poissaolevaa.

Näiden ihmisten alla

niin hiljaista ettei tiedä mihin se hävisi vai oliko sitä ollutkaan.

Mikä ääni vain nostaa karvan, hämärtää rajan,

kuin avaruus olisi ymmärtänyt äärettömyytensä

eikä väärässä paikassa oleminen merkitsisi juuri mitään.

Unohdin että olin kirjoittamassa runoa.

Tuntuu että voisin kirjoittaa mitä tahansa.

Kahvipöydän tahra, tahra kahvipöydässä.

Kukkapeilin liike, kädenjälki joka tulvii.

Kirjoitin oikein nopeasti ja sain jonkin sortin oivalluksen.

Asia ilman sitä itseään on sen syvin olemus. Tehdäänkö kyöneleet
siitä mitä itketty vai onko se vain tuuli, joka särkee korvaan, läpäisee maiseman
alkuolemuksen, punoo penkin järven rannalle.

Nenä vuotaa veren, haistaa,

se on etsinyt minua mutta en voi antaa löytää.

Puut nousevat vedestä, vesi palaa peiliksi, kietoutuu ympärille,
kirjoittaa huulipunalla selkään.

Hullua olla mitään, kun kuolema antaa meidän olla,
jättää valot päälle, oven raolleen.

Keskustelen hiljaisuuden kanssa miten kaikki heijastuu

että onko mikään muu edes ollut mahdollista tähän asti

kuin alusta aloittaminen.

Siristän silmiäni, kaikki muu kuin elämä

tuntuu liian yksityiskohtaiselta.

Sataa.

Pitää avata tai sulkea.

Älä koskaan luota puhujaan.

Laita siihen painoa.

Taivas on maanalainen virasto.

Vapaa tahto ja puut istutettu riviin.

Odotan että kone lopettaa,

kaataa metsän puilta,

että kaikki lävähtää näkyviin.

Valvoin ja tuijotin eteeni.

Nukahdin ja uni oli jatkunut.

Kuolema on hyvä ystäväni,

jatketaan aina siitä mihin viimeksi jäätiin.

Tässä talossa niin monta kerrosta

ettei voi olla surullinen.

Vuotavan hanan ääni

käy mahanpohjaan.

Minä olen osa onomatopoeettista liikettä,

hyrrä joka jää soimaan.

Silmäkulman reuna repsottaa.

Minä ajattelen aina jotakin paikkaa, tekemätöntä tai olematonta.

Tunne jota ei korvaa mikään, tämä ainainen.

Tulla kuin vahingossa, väärään kerrokseen,
avata ovi ja kutistua.

Istun kaikkia järjestelmiä vastapäätä

ja tuijotan nenääsi,

portti joka yhdistää ihmiset toisiinsa, ajan ikuisuuteen.

Ovatko kaikki sielut samannäköisiä, kulkevatko samaa reittiä.

Minä en pääse tästä tunteesta. Siinä on
minun tuoksuni.

Maailma on puolipiste jota hamuta,

kahden negatiivisen luvun tulo.

Avaruuden koossapitävä voima

pultattuna paperiin

valloitetetaan toistemme napoja.

Piti kertoa itsestäni muutamalla sanalla
mutta kirjahylly tunki kuvaan.
Elämä on surullisin tarina
ja minulla kynä ja sielukas ilme.
Ihmisrunoilijanko tehtävä kohdata esiin siili etana,
kuulla hiljaisuus aaltolina.
Ojentaa käsi.

Vanha nainen katselee kuin jänis puunrungolta.
Nuoripari käsi kädessä kulkee ohi ja hymyilee.
Vanha nainen katsoo minua kuin hevosta
tai jotakin siivekäästä
ja minä ajattelen yhtä ihmistä. Luulin että se oli kuollut
mutta oli jäänyt leskeksi,
kuin löisi naulat vinoon ja yrittäisi uudelleen.
Puulla on kulma eri tavalla kuin talolla
enkä minä voi ajatella kaikkea samaan aikaan
mutta voin tuntea, miten armo tulee
tumma puku päällä, muoviset jalkineet jalassa.
Tunnistan sen missä tahansa ja sinäkin.

Ikkunassa lokin jätökset
kuin tähtäin jonka läpi katsoa.
Punainen katto ja antenni,
järvi odottaa usvan laskeutumista, suoraa lähetystä.
Naapurista kuuluu musiikkia, balladi jostakin tai oodi jollekin.
Sama se kärsiikö maassa vai sen tavalla,
joku senkin omistaa.

Olin ajatuksissani. Perhonen lensi yli.
Etäisyydet niin pieniä.
Suljen silmäni.
Kuvittelen maan jossa ei ole aikaa,
ei tähteä, josta suunnistaa.

Katson puuta, eteen ja alas,
se tulee samaa reittiä minuun.
Älkää katsoko minua vaan oksiani,
miten ne taipuvat kun lumi sataa päälle.

Miten monta lähdettä.

Kaivoon katsomasta päästyäni jatkoin lausetta taaksepäin

ja tulin ihmeelliseen paikkaan,

seinälle josta näkee värien sävyistä rumimmat.

Jos maailma on sana, ääni veden korvalla

se on täynnä yhteensopimattomia

jotka tarkoittavat jotakin.

Minä olen elänyt tynnyrissä, syntynyt harja selässä.

Yhdistelen niitä joilla ei ole mitään

ja ilo on minun puolellani.

Kosketa pintaa, paina siihen kämmenesi.

Tässä valtavan pienessä maailmassa

yhä kaipaam hetkiä,

kun on lypsänyt pyhän lehmänsä loppuun.

Hetkiä jotka jätetty oven taakse.

Kylmän kalvaessa sormet ja varpaat

hengityksen höyry pakkasessa,

kuvastin johon kieli jäätyy

ja joka kerta molemmista pala pois.

Silloin minä luen tätä kuin sarjakuvaa,

sulka päättömän kanan hatussa.

Kuu on hivuttautunut lähemmäs.

Minä osaan lentää niin

että maa ilmestyy jalkojen alle.

Kierrän paljain jaloin maailman ojanpohjat ja ruohikot

ja tiedän etten astu.

Niin minä vastaisin kritikoille.

Jos niin voitiin sanoa, niin oli sanottu. Kierrän kehää.

Varon puhumasta pahaa,
kun ei tiedä millä tasolla liikutaan.
Vilkaisen onko varis koivunlatvassa.

Mies puhuu lavalla. Se puhuu kuin kokoaisi hyllyä samalla,
oli siellä mitä tahansa, se sopii johonkin nurkkaan.

Minä pelkään kirjoittaa,
että joutuu repimään kaiken ja aloittamaan alusta.
Vierittää sydämeltä ja takaisin.

Dialogi

ajassa ja paikassa

tai tuolla puolen:

käsittääkseni hän oli syntynyt uudelleen. Jo ensimmäisen sanan jälkeen oli selvää,
että tulee toinen, isompi,
ja ihmisen loputon.

Istun alas ja uudelleen.

Meidän pitää puhua tätä läpikuljettua, katkottua,
tunneleihin ja katveisiin,

heilahtaa,

toiselle rannalle

tai jatkaa niin kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Ajattelen hyttysen ajatuksia kesäyön iholla.

Hengittelen tuulen ilmaa, puhun sen äänellä, alkukielellä,
mistä se tahtoo.

Yö aseteltu kuin palaavat taiteilijat tekisivät.

Koivunlehdet kutittelevat selkää.

Aamunkoiton mestarillinen sivallus,
viimeinen hidas tuntuu kestävän ikuisuuden.

Minä olen sen ajan lapsia,
rakastaja poissa kotoa.